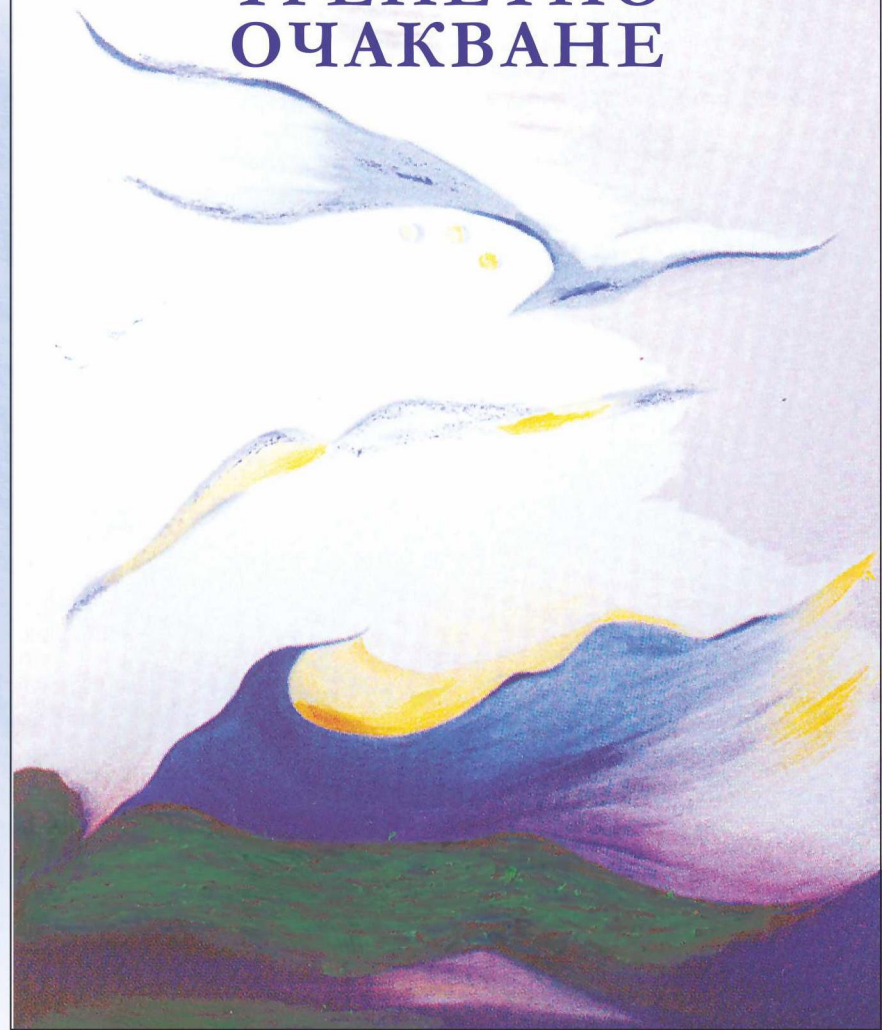

Светла Панайотова

ТРЕПЕТНО ОЧАКВАНЕ

СВЕТЛА ПАНАЙОТОВА

ТРЕПЕТНО ОЧАКВАНЕ

ПЛОВДИВ, 2014 г.

Посвещавам на хората – Души,
за трепетното им очакване
на всичко, с което животът –
земен, космичен, щедро ни дарява.

С благодарност към всички,
които имат материален
и творчески принос
за издаването на книгата.

Светла Панайотова

Трепетно очакване

Редактор: Елена Диварова
Художник: Добринка Златарева

Издателство: „Макрос”

ISBN

СВЕТЛА ПАНАЙОТОВА

ТРЕПЕТНО ОЧАКВАНЕ

„Природата е жива и пълна с живот навсякъде, където условията на върховните ѝ закони го допускат. И с разумни сили, които ние едва сега започваме да осъзнаваме.”

„Човек не се уморява, когато върви по законите на живата Природа.”

Петър Дънов

* * *

В трепетно очакване сме
                                всеки път
пред изгрева на слънцето,
                                пред първия му
животворен лъч.

О, слънце щедро!
Даряваш ни живот
в сияйна красота от
светлина, Любов.
Не искаш нищо
                                във замяна,
погалваш ни с лъчи
и шепнеш тихо, ласкаво:
Тръгни към светлината,
живей, обичай и твори
със Любовта, със Мъдростта
в ума и волята, сърцето,
  сетивата.

ЧУДОТО НА СЕЗОНИТЕ

**„Човек трябва да бъде във връзка с
Висшите същества в Природата, да
знае, че Природата е разумна.“**

Петър Дънов

* * *

В трепетно очакване сме
всеки път
пред идването на сезоните,
пробуждането, разцъфтяването
на човешките Души.

ПРОЛЕТ

В часа на пролетното
равноденствие
вълна от бяла, мощна
светлина
заля света.

Земята се издигна
в спиралата космична
и Любовта Божествена
- за кой ли път ! –
преля във нашите
сърца.

* * *

В очакване трепетно сме
да дойде пролетта
с южняка топъл,
с полъха на новия живот,
на Любовта.

* * *

Стъпката ми е
пролетно нова,
лека, лека -
преброждам Земята,
докосвам Небето.

* * *

Априлски полъх
във вишните бели,
в розови праскови,
от любов разцъфтели.

* * *

Пролетно пробуден,
пчелинът жужи.
Лъх сладък
в градината дъхти.

ДА СЕ ВЛЮБИШ

на Силвия

Да се влюбиш, да обикнеш,
да те обикнат през пролетта,
когато духа топло южнякът,
а въздухът дъхти на стоплена
от слънцето земя, цъфнали дървета,
треви...
е чудо бленувано, мечтано, сбъднато.

Ако не срещнеш сродната Душа,
ако не те обикнат през пролетта,
ти, обикни: цвете, дръвче, дете...

Обикни света на живата Природа!
Тя ще те дари със здраве, сила,
радост, живот,
в красота, светлина и Любов.

РОЗОВАТА ДОЛИНА

Да тръгнеш рано, във зори на път,
през Розовата долина обляна в дреха
от мъгица нежна и млечна белота.

Да срещнеш слънцето
и първия му животворен лъч
във Розовата долина –
под Стара планина
и Ботев връх.

Да вдъхнеш аромата на розовите
рози маслодайни,
а с устни да отпиеш капките роса,
блестящи в цветовете на дъга,
е миг Божествен, миг неповторим,
завинаги записан в сетивата.

* * *

Радопски поляни –
пълни с лилави,
жълти минзухари.
Стъпваме на пръсти
в живия, цветно пламтящ
килим.

Отнасяме в очите си
картината - нарисувана
от художника велик.

* * *

Между железопътните
релси – тревица зелена,
разцъфнала лайка,
глухарчета, мак.

Минават вагоните
с грохот стържещ,
метален - над тях.

Отново се люшват
    леко, ефирно,
ароматната лайка,
глухарчета, мак и
припяват песента
    на щурците –
влюбени в пролетта.

* * *

Златист пращец от липов цвят засипва
улицы, тротоари, дворове, градини.

И се вплита в косите ни,
украсява лицата ни, сближава ни.

Рисува чудновати картини върху
покривките на масите, плува в чашките
с топло кафе.

Ароматът на липите - царици млади,
столетни, изпъхва въздуха на Пловдив
със спомени далечни, с мимолетни
желания, радостни чувства, бликнала
обич, споделена любов, благослов.

* * *

Пролет, идваш от паметта на вековете
отколешни, предишни, вървиш с мен по
уличка стръмна в стария град,
изпълваш
въздуха с аромат, пробуждаш камъка
объл - свидетел на събития –
всеотдаен и ням,
погалваш липата разцъфнала,
казваш й нещо с полъха на вятъра тих,
разсипваш се в звъна на камбаната –
ясен и чист.

ЛЯТО

Усетихте ли мириса на морето,
дочухте ли шума на вълните -
под лятното небе на Пловдив,
край брега на Марица?

Гларусите плавно се реят
във въздуха, докосват с криле
водата,
поздравяват хората, града,
реката.

Тръгни по водата –
тя знае пътя,
ще те отведе до морето.

* * *

Струйка водица
под дъбова шума
сълезеше.

Листата с ръцете
разрих.
С пръсти - улейче,
пътечка направих.
И бликна водата
от извора чист.

* * *

Лятното слънце прежурия.
Жълтеят билки, треви.
Малките ручей в планината
се губят.
Откривам само избледнелите им
следи -
отпечатък Божествен, който
те носят с надежда,
че отново в тях ще потекат
води.

**„Все по-нови води се вливат в тези,
които вече са се ввели в същите
реки.”**

Хераклит

Лятното слънце прежурия.
Потоци планински текат
- уверени, силни, бързи
в животворната си мисия -
през пропасти, поляни, канари.
По пътя си дълъг потоците
се търсят, намират, сливат
в спокойни, устремени,
пенливи реки, сродяват се
с граници, раси, държави
и само най-пълноводните –
опазили спомена за първоизвора
чист, в паметно-святата прегръдка
достигат морето, океана велик.

Златна подкова плува в Махабур.
Звездите на цялата Вселена се отразяват в
езерата Рилски.

НА РИЛА

Дочух гласа на тишината
в сърцето си, в Душата
сред върховете рилски –
високо, високо в планината.

Дочух гласа на тишината
в ритъма космичен на
Паневритмията край езерата –
високо в планината.

Дочух гласа на тишината
от звездните селения
по пътя Млечен, Галактичен:
„Хора земни, Божествено сътворени,
пребъдвайте във Светлината!”

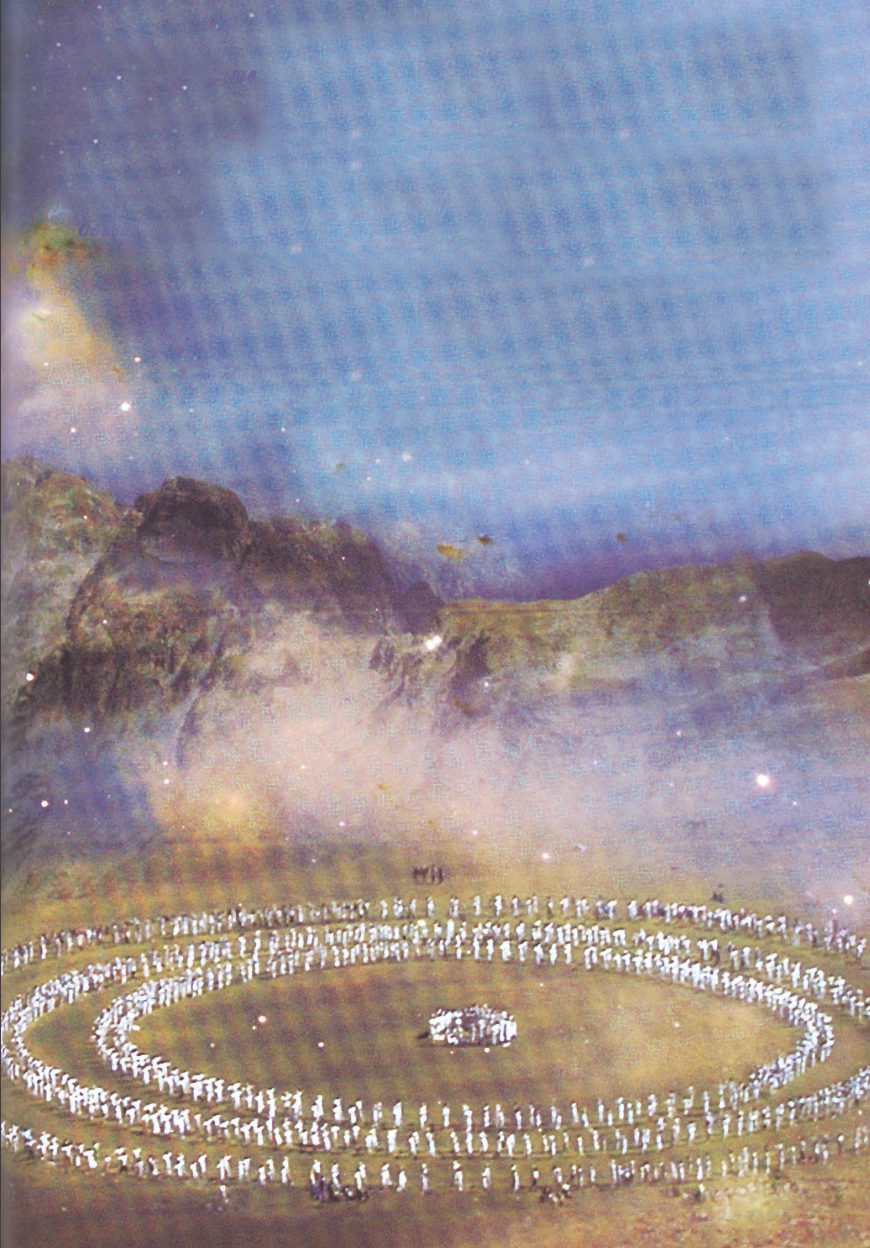
ПАНЕВРИТМИЯ

Когато играем Паневритмия,
през нас текат вълни от висши сили.
Те будят дарби, способности, заложени в
човека – чрез цветните лъчи на
светлината.

Когато играем Паневритмия,
ний ставаме предвестници на свят
свободен, Божествен, хармоничен,
свят на красота, на творчество, на
доброта.

И ще залее шестата култура
планетата Земя, с вълни могъщи,
силни - изтъкани от дрехата
на Любовта.

И ще вибрират младите,
сияйните – по Дух, Душа,
сърца, в единството на Цялото,
във Паневритмията – танц вечен,
изначален, космичен, на звезди,
планети и слънца.

* * *

От лятото остана топъл дъх
във билки изсушени.
От лятото остана ромолещата
песен на изворите рилски,
грохотът на водопади.
От лятото остана кръгът
на Паневритмията -
пулсиращ, жив във синьото небе,
край езерата.

**„Паневритмията е свещенодействие,
чрез нея се творят духовни ценности,
за да се влеят в общочовешката
култура. Паневритмията е пригодена
да изрази новите идеи и да ги предаде
чрез музика, движения и думи,
пробуждащи Божественото в
човешкото естество.”**

Петър Дънов

* * *

Лятната дияра от жарава
на страсти човешки,
желания, пътешествия
избледня.

Лятото захвърли своята
оранжева дреха от
екзотика, зрелост,
обещания, красота.

Призова ни да тръгнем
в пътя на съзерцание,
на мекота, щедрост, доброта...
Лятото отстъпи палитрата
богата от дарове, цветове
на есента.

ЕСЕН

Земята – **ра-зора**-на.
Нивите есенни – изорани.
Бели птици - тъмната угар
кълват, семена нови посяват.

* * *

Есенно слънце –
гальовно, меко.
Небето – оранжево.
Земята – пчелна пита,
от нектар натежала.

* * *

Вървя по пътека
от златни листа.
Вървя в светъл ден към една
светла мечта.
И вярвам – реалност е тя!

* * *

Духа, устремно духа
вятър студен,
свири музика с ноти
минорни.
Прегърнати, преплели
клони,
дърветата танцуват
танц есенен, съдбовен.

* * *

Танцувам с тихия
шепот на вятъра
в отлитащите,
пожълтели листа.

Танцувам с танца
на искрящите паяжини –
незримата връзка
с Духа.

Танцувам тангото
предишно, бъдно,
с полета на птичите ята,
в позлатата на есента.

* * *

Дъжд златен вали -
листата есенни
покриват Земята,
и тихо си шепнат:
„С-бог-ом, ом-ом
братя мили, сестри.
Ще се срещнем
отново напролет
в пъпките млади,
зелени, изпълнени
с обич и светли мечти.”

* * *

Отлита времето,
отлитат листата
есенни.

Долитат мъгли,
дъждове.

Притихва земята
в будно очакване
на поредния цикъл,
от нейното възлизане
в космичното небитие.

* * *

Простира се небе
огромно, синьо-сиво
в безмълвна тишина.
Отвъд гората писна гайда,
заудря тъпан.
Протяжна песен литна,
загърна топло голите
бърда.

* * *

Небесна музика трепти,
звучи,
издига ме в космични
висини.

Песента е зов на човешката Душа
към Бог, природата,
любимия или любимата,
към майката, детето, към всичко
сътворено – небесно, земно...
Песента е изблик на чувства, копнеж,
на мисли, страдания, радост.
Какво ли не блика от песента! В нея
долавяме бълбукането на извори, грохота
на водопади, пеенето на птиците, тихия
шепот на звездите, воя на вятъра или
неговия тих полъх, виждаме ярко
грейнало слънце в най-мрачния, мъглив
или мразовит ден, усещаме уханието на
цветя и билки, вкусваме сладостта на
житото и хляба, прегръщаме вярата,
надеждата, Любовта и поемаме по
светлия път на Мъдростта, радостта...
Богатството, разнообразието на живота,
стремежа, подема на човешката Душа... е
втъкано в песента.

Момичета, момчета – дръзновени,
красиви, мъжествено, женствено
сътворени в своите божествено-земни
тела, облечени в еднакво избелели сини
дънки, с еднакво дълги коси, изкачват
планината, достигат върха. Прегръщат
се, поздравяват себе си за усърдието - с
мощно „Ура”, поздравяват планината,
скалите, езерата, с грейнали от радост,
възхита лица.

Момичета, момчета - присядат едни до
други, допират рамене, преплитат ръце и
тихо, вдъхновено запяват с чисти,
орфееви гласове. Китарата звъни, акорди
небесни улавя. Притихват ручей, езера,
цветя, билки, треви, борове, хвойни,
елхи.

Притихват и сферите небесни на
хармония, заслушани в Божествено-
земните гласове.

ЗИМА

Дърветата – заскрежени,
клоните – сребристи
дантели изплели.
Гугутка – приглушено,
топло гука.

* * *

Висулките ледени –
кристали небесни.
От зимното слънце
запалени,
танцуват в тях
дъги пъстроцветни.
С тихо капчукане,
висулките ледени
пеят своята лебедова
песен.

Бледолика зора целуна заснежената гора. Звъннаха широкополите елхи. А стройните борове мъдро поклатиха глави.

* * *

Най-тихата тишина е през зимата - далеч от дома. В планинска обител, в къщите на предците ни – отдавна необитавани, със заглъхнали стъпки, песни, слова...

Най-тихата тишина: възторжена, за миг - неповторим, незабравим, е повикът на Душата.

Най-тихата тишина, която долавяме с дъха на Духа, е тишината на необятния Космос.

* * *

Нощта на Рождество Христово е величаво-тиха, свята, безлунна, чиста.

Нощта на Рождество Христово – тържествена, в космичното съзвучие със промисъла на Отца, на Бога.

Душата ми жадува
за **пролет** светла,
за бисерна роса
в поляни дъхави
от билки и цветя.
Душата ми жадува
за жарко **лято**
с пътища незнайни
през планини, реки,
морета, океани,
за срещи с хора земни,
Божествени, добри.
Душата ми жадува
за пъстроцветен
листопад,
за тихото шептене
на дъжда, за мир,
хармония и благодат.
Душата ми жадува
за будността на **зимата,**
за приказните нощи,
на светлите сияния,
за белотата, чистотата
на снега, света.

ТРЕПЕТНО ОЧАКВАНЕ

* * *

Животът ни – безкраен низ от трепетни очаквания: реални, въображаеми, сбъднати, несбъднати, мечтани, надеждни, вдъхновени, сътворени... Нашите очаквания са нашето движение, стремеж, цел по пътя земен, по пътя вечен, кръговратен.

* * *

Космичният ритъм тъче съдбовността ни. Разчитаме ли неговите знаци, отдавна записани в Душите ни предвечни? Все по-бързо, динамично, животът ни земен тече. Но имаме време да спрем в безценен отрязък от време, да се взрем в себе си, да съзерцаваме, да се обичаме...

В очакване трепетно сме пред величавата картина на живота, която се разгръща всеки ден, всеки миг пред нас: забързани за работа, без работа, стресирани и оскърбени, онеправдани и зарадвани, просветлени, сияещи и плачещи, разлюбени и влюбени...

Огромната картина на живота се разгръща неумолимо – ту бавно, ту бързо – не можем да предвидим ходовете на съдбата, на стъпките ни съгрешили в пътя. Но щом обърнем се назад, с горчивината на безпощадния анализ, разбираме защо и как се случват в нас нещата.

***Душата ни – пробужда се и
разцъфтява в духовната си същност
и изява.***

* * *

В очакване трепетно
е Земята, да литне
по Космичната стълба -
стъпало нагоре.

В очакване трепетно
сме земните хора –
да бъдем, да пребъдем
с Квантовия преход
в прегръдката на Гея.

* * *

О, колко трепети – незнайни,
знайни!
Записани в Душите ни
предвечни -
почувствани, опитани
със сетивата,
с туштенето космично
на сърцата.

* * *

В очакване трепетно сме
да поемем малките ръце
на нашите прохождащи деца,
да чуем първите изречени
от тях Слова.

В трепетно очакване сме
на множество Божествени
блага – те сипят се обилно,
втъкани във вибрациите
на Любовта от Светлина.

Стоя на висок планински връх. Сърцето ми – обвито в розово-червено зарево очаква изгрева. Първият лъч – могъщ и устремен в своята мекота, погалва лицето ми, върха. Сърцето ми трепти, пулсира в ритъма на слънцето. Душата ми възлиза, слиза и пак възлиза в прегръдката на планината, на слънцето, на майката Земя.

* * *

В трепетно очакване сме
да чуем ехото на планината,
да тръгнем към върха,
към Мусала -
исполин хилядолетен,
синеещ в небесата.

* * *

В очакване трепетно сме
да тръгнем на път
за срещи с приятели,
с хора добри,
за срещи – със сродни
Души.

* * *

Очаквам нови пътища,
далечни страни,
срещи с хора, съдби –
да служим на Цялото
в хармония, единство,
мир,
да работим заедно,
да творим.

* * *

В очакване сме вечно,
откакто се върти Земята.
В очакване сме вечно –
да бъдем, да пребъдем
в светлината.

* * *

Душата ми е
в трепетно очакване
на новата Земя.
Душата ме копнее
за новото Небе,
където няма завист,
ревност, болка,
страх, съмнения,
тъги...
Душата ми жадува
нови висоти!

* * *

Очакваме нови Небеса
и нова Земя.
Очакваме пътища светли,
просторни.
Очакваме приказни гари,
градове, хора, срещи –
където ще бъдем
приятели искрени,
съработници ценни,
градящи реалности –
сънувани, бленувани,
в пространства искрящи
от безвремие – във време
на сбъднати мечти
и копнежи.

* * *

В трепетно очакване
на чудеса небесни, земни,
е човекът – частица от
Космичния човек,
пътуващ през пространства
звездни:
от Сириус до Орион,
Плеядите и Вега,
Скорпион...

* * *

В очакване трепетно
е Вселенският разум,
да станем сътворци
в неговия замисъл.

* * *

ДА БЪДЕ ЖИВОТЪТ НИ

ОЧАКВАНЕ ВЕЧНО,

ОЧАКВАНЕ ТРЕПЕТНО,

ОЧАКВАНЕ СБЪДНАТО,

ОЧАКВАНЕ В БЪДНОТО!

Целият космос е едно живо същество, в което ние живеем и се движим. И тогава този космос може да бъде безграничен и граничен, и велик, и малък: – туй е свойство на вечното – да произвежда каквато форма иска.

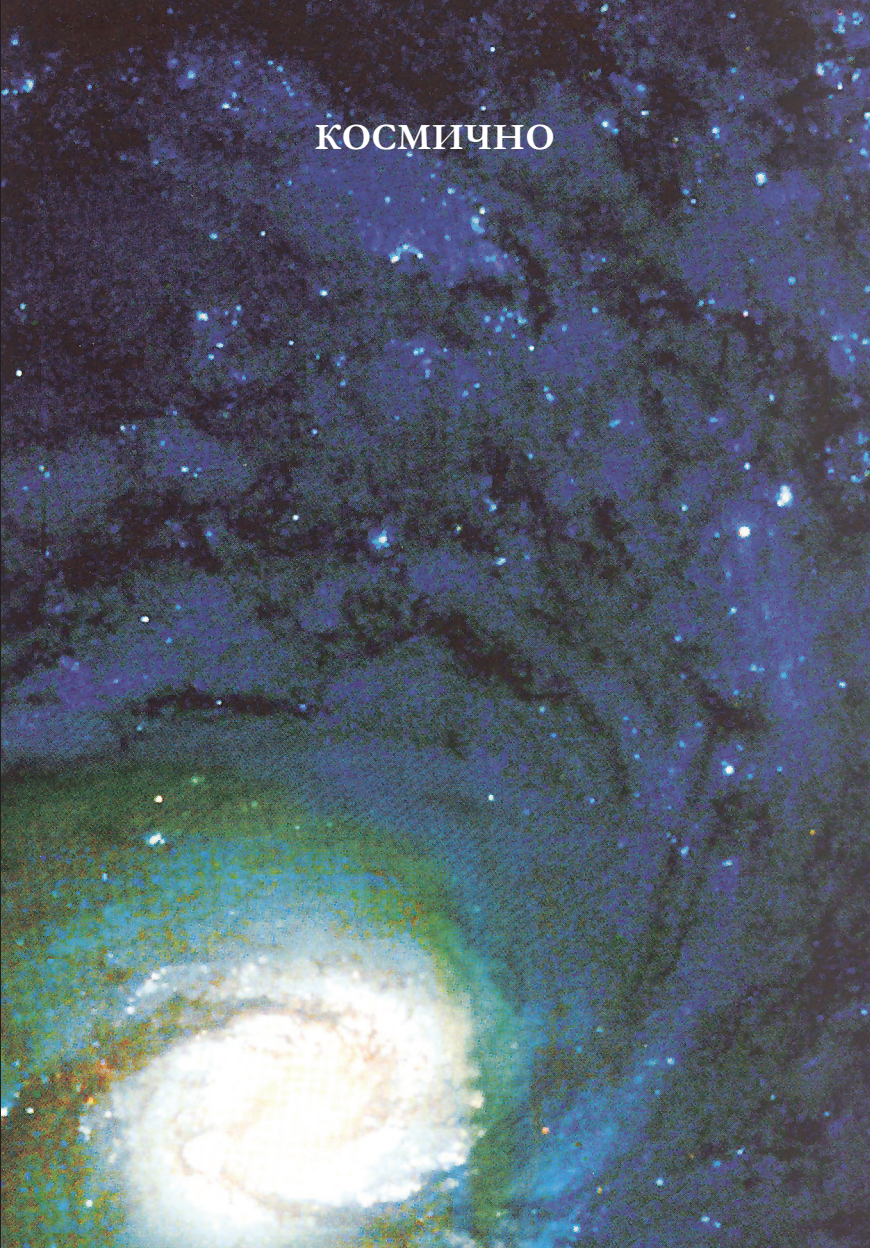
Вселената съставлява сбор от мислеци същества, които са атомите на този разумен свят.

Петър Дънов

Космосът е всичко, което е или е било, или някога ще бъде. Знаем, че се доближаваме до най-великата загадка.

Карл Сейгън

КОСМИЧНО

* * *

В неони от време неспирно летят
кванти, протони, неутрони...
Божественият Дух чрез тях твори
галактики, планети и слънца,
съгражда нашите тела и умове, сърца.
Изпълва нашите Души – любящи,
светли и добри – поели пътя на
безсмъртието в спиралата Божествена
на сътворението.

* * *

Подвластни сме на времето
в безвремие.
На миналото, настояще, бъдеще,
преплетени в едно.
Подвластни сме на ритъма
космичен, земен,
в сърцата ни, изпълнени
с Любов.

* * *

О, миг! О, свят -
небесен, земен!
Лети, пътувай в пътя си
спирален, вечен!

* * *

Отвѣд планината,
отвѣд равнината,
отвѣд морето,
отвѣд небето,
отвѣд Земята,
отвѣд тази Вселена,
където простират се
други Вселени –
сме пак там,
както и тук –
частици безценни
от Цялото,
в нескончаемия
Божествен път.

* * *

В живота ни земен,
космичен,
свързани са Душите ни
с Духа Божествен,
градящ пространства,
без време.

* * *

Очите ни – звездни,
изпълнени от
Вселенския купол с
ярки звезди.

Сърцата ни – човешки,
пулсиращи в ритъма
на слънцата
Вселенски.

Умовете ни – оплодени
от космичното съ**–**знание,
на Вселенския ра**–**зум.

Телата ни тленни -
Божествено сътворени,
изтъкани от нишките
на Светлина и Любов.

**В любовта между хората, между
растенията, между животните има
нещо свещено. Разбере ли човек
свещената проява на Любовта, той е
разбрал смисъла на живота.**

Петър Дънов

* * *

Единен свят! Прекрасен,
земен, от хора, растения,
минерали, животни.
Живеем единно,
дишаме, обичаме,
творим единно -
в единния свят
от пъстроцветности
на множество Души
неповторими,
чрез Любовта Божествена,
единна, неделима.

* * *

Животът ни земен,
Божествен,
в дрехата на Любовта
е облечен.

* * *

В телата ни тленни
от звездния прах
проблясват Душите ни –
частици всевечни
от светлина
и Любов.

Любовта създаде света. Тя създаде цялата Вселена. Всеки подтик да правиш добро, всеки подтик на Любовта иде от безграничния.

Извън Любовта няма реалност. Любовта е здравословното състояние на Душата. Любовта повишава трептенията, вибрациите на човешкия организъм и с това го прави способен да издържа на външни влияния...

Човек, който живее в реалността на Любовта, никога не отпада духом. Това, което дава възможност на човешката Душа да се развива, да расте, то е Божественото, то е Любовта.

Човек трябва да обича, за да живее. Тази Любов иде сега на Земята. Любовта е силата на Безграничния и е силата на човешкото безсмъртие.

Петър Дънов

Доста често ме спохожда мисълта, че ние, красивото, умно, разумно, творящо земно човечество, все още не осъзнаваме каква привилегия ни дава невидимият свят – да идваме многократно на синьо-зелената планетата Земя, нашето планетарно училище, за да можем уверено след това да поемем към другите измерения, светове и Вселени.

* * *

Душата ми копнее
за обетована Земя!
Душата ми копнее
за мир, хармония и
светлина!

**„Всичко съществуващо се движи
и нищо не остава едно и също.“**

Хераклит

* * *

Всичко, всичко
в живота земен,
космичен, неспирно
се променя, тече,
тъче нови палитри
от съзвездия, галактики,
светове.

* * *

В прекрасни светли далнини,
в неznайни светли глѣбини,
избухват, раждат се звезди,
изгряват нови светове, съдби.

*Обичам живота в окраски тъмни, светли,
цветни.*

*Обичам пространствата небесни от
съзвездия, галактики, вселени.*

*Безкрайността обичам, величие
благословено!*